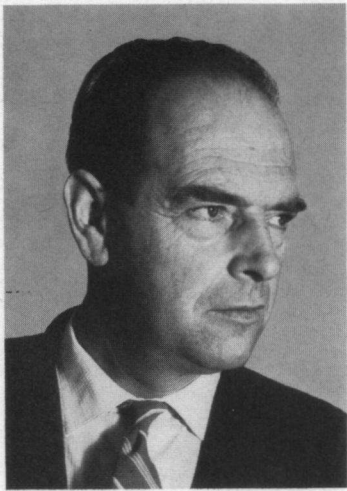

In memoriam J. A. Eygenraam

Het bericht van het plotselinge overlijden van Jan Eygenraam overviel ons allen. Mijn gedachten gingen daarbij terug naar de tijd waarin ik hem zo goed heb leren kennen. Eygenraam was opgeleid voor onderwijzer en toen hij voor de klas stond was hij een goed onderwijzer. Op een gegeven moment verbood zijn gezondheid hem om onderwijzer te blijven, en dat terwijl hij in werkelijkheid niet ziek was en bepaald niet in ledigheid zijn leven zou willen doorbrengen. Het was op dat ogenblik dat hij met het voormalige ITBON in contact kwam. Hij kwam als medewerker in dienst omdat hij een grote kennis had van vogels en zoogdieren en hij blijk had gegeven van een groot gevoel voor onderzoek.

Het zal hem zeker niet zijn meegevallen, in de eerste tijd, om het werk te doen waarvoor hij niet was opgeleid, maar, het moet worden gezegd: hij deed het voortreffelijk.

Eygenraam was een zoeker naar de waarheid. Hij was een man van grote standvastigheid met liefde voor zijn werk, met inzicht en een grote pushing power. Hij werd daarbij gesteund door een groot Godsvertrouwen en hij leefde — en dat is voor een ieder uitermate belangrijk — in een goed en zeer harmonisch gezin. Hierdoor kreeg hij de kracht de vele moeilijkheden die hij, vooral in het begin, ontmoette, te overwinnen.

Eygenraam's eerste onderzoek was dat naar Korhoenders. Het was vlak na de oorlog en deze vogel dreigde uit te sterven. Eygenraam kwam er achter waar het knelpunt lag. Zijn resultaten zijn in het groot toegepast en de vogels namen daardoor toen weer sterk in aantal toe.

Eendenkooien en het vangen van Goudplevieren en ganzen met netten zijn onderwerpen van diepgaande studie voor hem geweest. Hij kwam tot de overtuiging dat deze vangstmethoden de populatiedichtheid van deze vogels niet wezenlijk beïnvloedden. Wij hadden ons vastgelegd in internationale conventies, om deze vangsten te beperken en uiteindelijk te beëindigen. Eygenraam was een onderzoeker die zich distancieerde van het beleid, maar hij kwam er tegenop wanneer het beleid bepaalde maatregelen motiveerde met de wenselijkheid de populatie te beschermen terwijl dit geen motief zou mogen zijn.

Eygenraam werkte niet alleen over vogels. Hij deed o.m. een groot onderzoek naar de herten op de Veluwe, waardoor het elimineren van de herten uit de vrije wildbaan kon worden voorkomen.

In ons land is hij de grondlegger geweest van het wildonderzoek, internationaal speelde hij op dit gebied een grote rol.

Toen hij werd gepensioneerd werd hij door H.M. de Koningin benoemd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau. Het is een onderscheiding die niet veel onderzoekers ten deel valt en weinigen hebben haar meer verdiend dan hij.

Terugkijkend op zijn leven mogen we zeggen: in Eygenraam verliezen we een goed kenner van vogels en zoogdieren en een man van formaat. Op hen, met wie hij in contact is geweest laat hij een blijvende indruk achter. Wij mogen ons gelukkig prijzen dat hij gedwongen is geweest het onderwijs te ruilen voor het onderzoek.

Na dit werkzaam en succesvol leven, ruste hij in vrede.

Voûte